

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-739/2026-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu toga suda Goranu Jokiću, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Ljubasa iz Valpova, Silvija Strahimira Kranjčevića 23 A, OIB: 91448062449, zastupanog po punomoćnici Marijanu Belčiću, odvjetnika iz Osijeka, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, sa sjedištem u Zagrebu, Jurišićeva ulica 4, zastupane po punomoćniku Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne rasprave, održane 13. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, njegovog punomoćnika i punomoćnika tuženika Katarine Posavčić, odvjetničke vježbenice u uredu Jurice Barbarića, odvjetnika iz Vinkovaca, odlukom objavljenom 22. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

- iz čl. 6. st.1. Ugovora o kreditu br. 218260, sklopljenog dana 27.06.2008. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
"jednokratno 1,50% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita."

II. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

- čl. 11. st. 2. Ugovora o kreditu br. 218260, sklopljenog dana 27.06.2008. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
- "Prijevremena otplata je moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima i Odluke o kamatama i naknadama Kreditora."

riješio je

I. Odbija se kao neosnovan tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti ovog suda.

II. Nalaže se tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d., OIB: 87939104217, sa sjedištem u Zagrebu, Jurišićeva ulica 4, da tužitelju Ivanu Ljubas iz Valpova, Silvija Strahimira Kranjčevića 23 A, OIB: 91448062449, plati prouzročeni parnični u iznosu od 488,09 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22. srpnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.⁷

III. Odbija se tužitelj s preostalim zahtjevom za naknadu troškova ovog parničnog postupka iznad iznosa od 488,09 eura do iznosa od 1.034,27 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovome Sudu dana 29. travnja 2026. podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi u bitnom navodi da je u svojstvu korisnika kredita sa tuženikovim pravnim prednikom Volksbank d.d., kao kreditorom, sklopio dana 27. lipnja 2008. Ugovor o kreditu broj: 218260 (dalje u tekstu: Ugovor). Tuženik je Ugovorom tužitelju odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 21.635,85 CHF po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećem na dan isplate. Tužitelj se obvezao navedeni iznos kredita vratiti s pripadajućim kamatama na rok od sedam godina otplatom kroz mjesečne anuitete. Predmetnim Ugovorom u čl. 6. st. 1. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita i to u iznosu jednokratno 1,50 % od iznosa odobrenog kredita, koja se naplaćuje jednokratno prilikom korištenja kredita. Također navodi da je odredbom čl. 11. st. 2. ugovoreno da tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženikov pravni prednik. Tuženikov pravni prednik je prilikom isplate kredita naplatio tužitelju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva dana 2. srpnja 2008. u iznosu od 1.464,92 kuna, a što danas iznosi 194,43 EUR, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj. Tužitelj je prijevremeno otplatio kredit te mu je tuženikov pravni prednik 23. rujna 2013. naplatio temeljem čl. 11. st. 2. Ugovora naknadu za prijevremeno zatvaranje kredita u iznosu od 1.708,89 kn, a što danas prema fiksnom tečaju konverzije utvrđenom naprijed citiranim Zakonom iznosi 226,81 EUR. Tužitelj naglašava da se o odredbama čl. 6. st. 1. Ugovora i čl. 11. st. 2. Ugovora, nije pojedinačno pregovaralo, već su navedene odredbe unaprijed formulirane i od strane tuženikovog pravnog prednika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Zbog toga smatra da tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i usluga na ime kojih se iste

naplaćuju. Slijedom svega navedenog smatra da predmetne odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te da su iste suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega iste smatra nepoštenima i ništetnima. Stoga traži da sud nakon provedenog postupka donese odluku u kojoj će utvrditi da su premetne odredbe ništetne te ujedno traži da sud obveže tuženika da tužitelju nadoknadi troškove parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je prije upuštanje u raspravljanje o predmetu spora istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti ovog Suda. Naglasio je da je u čl. 11. st. 5. Ugovora ugovorena nadležnost suda mjesta sjedišta tuženika za sve sporove koji proisteknu iz Ugovora. Nadalje, prigovara visini predmeta spora koju je tužitelj naznačio u tužbi te smatra da je tužitelj vrijednost predmeta spora trebao naznačiti u iznosu koji odgovara zbroju naknada koje su naplaćene temeljem spornih odredbi. Također ističe prigovor nedostatka pravnog interesa za podnošenje tužbe za utvrđenje te prigovor zastare. Naglasio je da osporava tužitelju svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu. Istaknuo je da smatra da je njegov pravni prednik bio ovlašten ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i naknadu za prijevremenu otplatu kredita jer takvo ugovaranje, odnosno naplata nije u suprotnosti s pozitivnim propisima koji su bili na snazi u to vrijeme.

3. Tijekom postupka stranke su u cijelosti ostale kod svojih navoda iz tužbe, odnosno odgovora na tužbu. Sud je na pripremnom ročištu, koje je održano isti dan kao i glavna rasprava 13. srpnja 2026. str. 173-175 spisa, prihvatio prigovor tuženika te je vrijednost predmeta spora utvrdio u iznosu od 421,24 eura. To stoga što je tužitelj u predmetnom sporu istaknuo samo zahtjev za utvrđenje ništetnosti bez zahtjeva za činidbu u obliku isplate ako se utvrdi ništetnost spornih odredbi. U takvim okolnostima prema stavu ovog Suda vrijednost predmeta spora određuje se prema vrijednosti predmeta spora za mogući naknadni zahtjev za činidbu jer ovako postavljeni deklaratorni zahtjev treba ubuduće poslužiti za ocjenu mogućeg zahtjeva za činidbu. Zbog toga je sud postupajući po prigovoru tuženika temeljem ovlasti iz čl. 40. st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje ZPP) na raspravnom zapisniku odredio vrijednost predmeta spora na naprijed opisani način

4. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja na okolnost ima li isti svojstvo potrošača, je li neposredno pregovarao s tuženikovim pravnim prednikom o spornim odredbama Ugovora te je li od tuženikovog pravnog prednika dobio potpune informacije i obavijesti koje se odnose na sporne odredbe. Na kraju dokaznog postupka izvršen je uvid te je pročitana dokumentaciju sadržanu u spisu i to: Prometna kartica po kreditu str. 5 spisa, izračun privremene otplate za kredit str. 6 spisa, ugovor o kreditu str. 7-13 spisa, djelomični povijesni izvadak iz sudskog registra str. 14-18, rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu str. 19-22.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom ugovornih odredbi iz čl. 6. st. 1. Ugovora, koja se odnosi na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, iz čl. 11. st. 2. Ugovora, koja se odnosi na naplatu naknade prilikom prijevremene otplate kredita. Predmet spora je i je li ovaj Sud mjesno nadležan

postupati u ovom sporu, odnosno je li možda ništetna i odredba čl. 11. st. 5. Ugovora u kojoj je sadržana prorogacijska klauzula.

6. Među strankama nije sporno da je između tužitelja, kao korisnika kredita i tuženikovog pravnog prednika, kao kreditora sklopljen predmetni Ugovor 27. lipnja 2008. (str. 7-13 spisa). Također nije sporno da je tuženikov pravni prednik od tužitelja naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva te naknadu prilikom prijevremene otplate kredita.

7. Među strankama je prije svega sporno je li ovaj sud uopće mjesno nadležan postupati u ovom sporu. Sporno je jesu li ništetne odredbe iz čl. 6. st. 1. i čl. 11. st. 2. Ugovora, koje se odnose na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade prilikom prijevremene otplate kredita. Sporno je ima li tužitelj pravo tražiti deklaratornim zahtjevom da se utvrdi ništetnost predmetnih odredbi bez da istovremeno traži isplatu iznosa koji je tuženik posredstvom svog pravnog prednika naplatio od tužitelja temeljem spornih odredbi. Nadalje, sporno je ima li tužitelj svojstvo potrošača u predmetnom ugovornom odnosu, a spornim se ukazuje i je li nastupila zastara.

8. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni kredit podigao radi kupnje osobnog automobila. Sredstva iz kredita utrošio je u cijelosti za tu namjenu. Osobni automobil cijelo vrijeme je koristio za svoje osobne potrebe. Cijelo je vrijeme policijski službenik pa s tim u vezi nije se mogao izvan radnog vremena baviti nikakvim drugim poslom ili samostalnom djelatnošću, što znači da automobil nije niti mogao koristiti u nikakve druge svrhe nego osobne. S tuženikovim pravnim prednikom se je dogovorio oko visine rate koja mu odgovara. Nitko mu nije posebno pojašnjavao niti mu je rekao da će biti naplaćena sporna naknada pa samim tim nije mu niti rečeno koja je svrha i namjena naplate tih naknada. Također mu u banci nisu rekli niti u kojim će iznosima naknada biti naplaćena. On osobno nije vršio nikakve izravne uplate u cilju plaćanja spornih naknada već je tuženikov pravni prednik naplate izvršio terećenjem njegova tekućeg računa. Kod samog zatvaranja kredita također mu nitko u banci nije posebno pojašnjavao da će biti naplaćena naknada, kad je saznao da je ista naplaćena mislio je da tako mora biti i da je to po zakonu. Ugovor je pročitao, isti je djelomično kao laik razumio, nije tražio u banci da mu tumače sadržaj odredbi, nije mogao utjecati na sadržaj pojedinih odredbi te o istima pregovarati jer je ugovor u cijelosti sastavila i pripremila banka.

9. Ovako dan iskaz sud u cijelosti smatra istinitim jer je tužitelj iskazivao jasno i okolnosno u skladu sa sjećanjem. Njegov iskaz u skladu je sa sadržajem Ugovora (str. 7-13 spisa). Naime, iz samog sadržaja Ugovora razvidno je da je isti sastavljen od strane tuženikovog pravnog prednika, prema unificiranom obrascu uz upotrebu strogo formalnih, laiku teško razumljivih izraza, u kojem se mijenjaju samo osobni podaci korisnika kredita, te iznos kredita i rok otplate. U takvim okolnostima, životno je da tužitelj kao laik pri čitanju samog Ugovora prije potpisa nije uočio sporne odredbe o naknadama i da nije imao mogućnost utjecati na sadržaj pojedinih odredbi Ugovora.

10. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, 27. lipnja 2008. (str. 7-13 spisa), na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007 i 125/2007, dalje ZZP/07). Iz čl. 96. st. 1. ZZP/07 proizlazi da se ugovorna odredba o kojoj se nije

pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenju uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog članka propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da iz st. 4. istog članka proizlazi da je teret dokaza o činjenici da se je o unaprijed sastavljenoj odredbi pojedinačno pregovaralo na trgovcu. Nadalje, iz čl. 102. st. 1. i 2. ZZP/07 proizlazi da je nepoštena ugovorna odredba ništava te da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Iz čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/07 proizlazi da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

11. Posljedice ništetnosti proizlaze iz čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23; dalje ZOO), kojim je propisano da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zaključno treba naglasiti da iz čl. 324. st. 1. ZOO-a proizlazi da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači za sobom ništetnost cijelog ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe. Štoviše iz čl. 324. st.2. ZOO-a proizlazi da će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje.

12. Nakon ovako provedenog dokaznog postupka, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u skladu sa čl. 8. ZPP-a, a na temelju rezultata cjelokupnog postupka i primjene citiranih odredbi, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

13. Prije svega treba naglasiti da je u cijelosti neosnovan tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti ovog Suda. Naime, u konkretnom slučaju mjesna nadležnost određena je u tipskom ugovoru, koji je sastavio tuženikov pravni prednik, a što proizlazi iz sadržaja Ugovora i što je tužitelj potvrdio u svom iskazu. U takvim okolnostima proizlazi da su u Ugovoru sadržane unaprijed formulirane ugovorne odredbe o kojima stranke nisu prethodno pregovarale, stoga tužitelj nije mogao niti utjecati na sadržaj odredbe o mjesnoj nadležnosti. Na taj način protivno načelu savjesnosti i poštenja, tuženik je posredstvom svog pravnog prednika sebe doveo u znatno povoljniji položaj od tužitelja, budući se njegovo sjedište nalazi u Zagrebu, stavljajući istovremeno tužitelja u neravnopravan položaj uzrokujući znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao potrošača, jer bi tužitelj koji ima prebivalište u Valpovu (Osječko-baranjska županija), radi zaštite svojih prava u slučaju vođenja parničnog postupka, isti morao voditi pred sudom u Zagrebu koji je od njegovog mjesta prebivališta udaljen oko 200 kilometara, uslijed čega bi bio izvrgnut dodatnim troškovima i utrošku vremena. Pored navedenog, u obzir treba uzeti i vrijednost predmeta spora koja u konkretnom slučaju iznosi 421,24 eura pa ako se ista stavi u

omjer sa troškovima i utroškom vremena koji bi tužitelj imao ako bi se postupak vodio pred sudom u Zagrebu, dolazi se do zaključka o očitom nerazmjeru između troškova pristupa tužitelja sudu i vrijednosti spora. U konkretnom slučaju, tuženik je trebao dokazati da se o odredbi kojom je ugovorena mjesna nadležnost pregovaralo, budući je teret dokaza na njemu i to temeljem čl. 96. st. 4. ZZP/07. Međutim isti u odgovoru na tužbu u kojoj je istaknuo prigovor mjesne nenadležnosti nije predložio da se na te okolnosti saslušaju stranke i zaposlenik tuženikovog pravnog prednika koji je sudjelovao kod sklapanja Ugovora predstavljajući i zastupajući interese kreditora u tom odnosu. Slijedom navedenog, Sud izvodi zaključak da je odredba o prorogacijskoj klauzuli navedena u čl. 11. st. 5. Ugovora nepoštena, odnosno ista je dalje u smislu čl. 96. st. 1. i 2. ZZP/07 ništetna pa se na temelju iste ne može utvrditi mjesna nadležnost.

14. Stoga mjesna nadležnost ovog Suda proizlazi iz čl. 19. I. st. 1. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/09, 112/13, 143/13, 147/13, 9/15, 78/15 i 102/15), kojim je propisano da u sporovima koji nastanu u vezi sa ugovorom o kreditu potrošač može pokrenuti postupak protiv druge ugovorne strane bilo pred sudovima države u kojoj druga ugovorena strana ima sjedište, ili neovisno o sjedištu druge ugovorne strane, pred sudovima mjesta gdje potrošač ima prebivalište. Nesporno je da tužitelj kao potrošač ima prebivalište na području Općinskog suda u Osijeku - u čijem sastavu djeluje Stalna služba u Valpovu. Ovaj sud smatra da se navedena odredba treba primijeniti bez obzira što Zakon o potrošačkom kreditiranju nije bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora i to iz razloga što se radi o odredbi koja određuje nadležnost sudova pa njezina primjena po prirodi stvari ne ovisi o tome kad je nastao ugovor o kreditu u vezi s kojim nastane spor, već o tome kada je postupak pred sudom pokrenut. Budući je ovaj postupak pokrenut 29. travnja 2026., a citirana odredba stupila je na snagu 30. rujna 2015., jasno proizlazi da je ista bila na snazi u vrijeme pokretanja ovog parničnog postupka.

14. 1. Iz iskaza tužitelja saslušanog u dokaznom postupku proizlazi da je isti kredit utrošio za kupnju osobnog automobila, koji je cijelo vrijeme koristio za svoje osobne potrebe jer je cijelo vrijeme policijski službenik, a općepoznato je da se policijski službenici izvan radnog vremena ne smiju baviti nakivamo drugom naplatnom djelatnošću i slobodnim zanimanjem, obrtom ... pa automobil nije niti mogao koristiti u nikakve druge svrhe nego osobne. Iz tog proizlazi da tužitelj ima svojstvo potrošača u konkretnom ugovornom odnosu. Dakle, tužitelja je u smislu čl. 3. st.1.toč.1. ZZP/07 s tuženikom kao trgovcem sklopio predmetni Ugovor u svrhe koje nisu namijenjene tužiteljevom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S druge strane tuženik u tom ugovornom odnosu djelovao je u okviru svoje djelatnosti pa stoga sud izvodi zaključak da je predmetni Ugovor potrošački.

15. Na tuženiku je temeljem citiranog čl. 96. st. 4. ZZP/07 bio teret dokaza da se pojedinačno pregovaralo o spornim ugovornim odredbama u kojima je sadržana naplata naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita. Međutim, tuženik u provedenom postupku nije dokazao te činjenicu. Štoviše tuženik u tom smislu nije niti ponudio odgovarajuće dokaze, npr. saslušanje u svojstvu svjedoka osobnog bankara ili drugog djelatnika tuženika koji je sudjelovao u sklapanju ugovora..., a iz kojih bi dokaza da su izvedeni bilo moguće zaključivati da su tužitelju

pri sklapanju ugovora tuženikovi zaposlenici suštinski protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi.

16. Nadalje, tužitelj je izjavio da mu djelatnici tuženikovog pravnog prednika nisu ništa pojašnjavali vezano za naplatu spornih naknada, razloge, svrhu i namjenu naplate sporne naknade. U takvim okolnostima treba naglasiti da ne bi bilo dostatno niti da su tužitelju sporne odredbe u vrijeme sklapanja ugovora pojašnjene samo formalno i gramatički kroz informativne letke kojima je moguće tuženik prezentirao kredite ili kroz kratke obavijesti djelatnika tuženika, ako tužitelju takve obavijesti nisu bile suštinski razumljive. Tuženik je tužitelju trebao pružiti potpune informacije temeljem kojih je tužitelj suštinski mogao shvatiti značenje odredbe o naplati naknada i troškova kredita i njihovoj visini, a sve kako bi tužitelj na temelju toga nastavno mogao procijeniti ekonomske posljedice koje bi takve odredbe mogle imati za njegove financijske obveze. To je tuženik mogao samo da je tužitelju omogućio aktivno pregovaranje i potpune obavijesti kojim se sporne ugovorne odredbe čine suštinski razumljivima, a isti očito to nije omogućio jer je prema izjavi tužitelja istom predao na potpis unaprijed sročeni ugovor koji da je tužitelj odbio potpisati tad moguće ne bi realizirao kredit. Na taj način je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzročio značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača zbog čega su odredbe o naplati naknada i troškova kredita sadržane u čl. 6. st. 1. i čl. 11. st. 2. Ugovora nepoštene u smislu, u vrijeme sklapanja Ugovora važeće odredbe čl. 96. st. 1. i 2. ZZP/07. Nepoštenost predmetnih odredbi temeljem čl. 102. st. 2. ZZP/07 posljedično povlači za sobom ništetnost onog djela odredbe čl. 6. st. 1. i čl. 11. st. 2. Ugovora, koji se odnosi na naplatu spornih naknada.

17. Po stavu ovog Suda sama činjenica što je tužitelj kredit otplatio u cijelosti nije zapreka da se isti poziva na ništetnost predmetnih ugovornih odredbi. Naime, prema čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se pa se na ništetnost ugovora ili pojedine njegove ugovorne odredbe može pozivati svaka zainteresirana osoba, a tužitelj, kao stranka Ugovora to u svakom slučaju jeste i za navedeno ima pravni interes budući da u slučaju utvrđenja ništetnosti može nastavno tražiti i povrat danog u izvršenju predmetnih ništetnih ugovornih odredbi. Zbog tih razloga je neosnovano tuženikovo prigovaranje zastari te pozivanje da tužitelj nema pravni interes samo deklaratornim zahtjevom, bez istovremenog isticanja zahtjeva za isplatu, tražiti zaštitu svojih prava. Štoviše, u slučaju pravomoćnosti ove Presude, s obzirom da je iznos naplaćenih naknada temeljem predmetnih odredbi među strankama nesporan, tuženik će dobrovoljnom isplatom tog iznosa moći izbjeći nastavno vođenje novog postupka za isplatu, a s tim u vezi izbjeći će i daljnje troškove takvog postupka. Tuženiku se skreće pozornost da u slučaju pravomoćnosti ove Presude ne bi bio u zastari niti mogući nastavni zahtjev tužitelja kojim bi tražio od tuženika da mu vrati sve ono što je naplatio temeljem predmetnih ništetnih odredbi. To stoga što je građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio Zaključak da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju početak

tijeka zastare za mogući zahtjev za isplatu nastupit će tek s eventualnom pravomoćnosti ove Presude.

18. Zaključno treba naglasiti da ništetnost djela odredbe čl. 6. st. 1. i čl. 11. st. 2. Ugovora, koje se odnose na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za prijevremenu otplatu kredita, zbog razloga iz citiranog čl. 324. ZOO-a te odredbe čl. 102. st. 2. ZZP/07, koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, nije za sobom povukao ništetnost cijelog Ugovora pa je isti u preostalom djelu i dalje na snazi.

19. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na čl. 154. st 1. ZPP-a, s tim da su troškovi odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadama troškova za rad odvjetnika, "Narodne novine" broj: 138/23, dalje Tarifa sukladno utvrđenoj vrijednosti spora od 421,24 eura. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to kako slijedi:

- iznos od 100,00 eura za sastav tužbe (Tbr. 7. točka 1. Tarife),
- iznos od 100,00 eura za sastav obrazloženog podneska od 11. lipnja 2026. (Tbr. 8.1. Tarife), jer se tužitelj u tom podnesku očitovao o tuženikovom odgovoru na tužbu,
- iznos od 100,00 eura za zastupanje na pripremnom ročištu odnosno glavnoj raspravi održanoj 13. srpnja 2026. (Tbr. 9. točka 1. Tarife),

Prema tome tužitelju su ukupno za radnje punomoćnika temeljem Tarife priznati troškovi u iznosu od 300,00 eura na koje je pridodan PDV po stopi od 25%, a što ukupno iznosi 375,00 eura. Pored troškova punomoćnika tužitelju su priznati i stvarni troškovi sudskih pristojbi na tužbu u iznosu od 53,09 eura i na presudu u iznosu od 60,00 eura, jer se u konkretnom slučaju ne radi o sporu koji je pokrenut na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa pa samim tim tužitelj nije oslobođen plaćanja sudskih pristojbi. Prema tome tužitelju su priznati troškovi u ukupnom iznosu od 489,09 eura. Svi naprijed navedeni troškovi bili su prema ocjeni ovog Suda tužitelju potrebni za konačni uspjeh u ovom sporu pa su mu isti i dosuđeni.

20. Tužitelj je odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova zastupanja po punomoćniku odvjetniku za radnje opisane u prethodnoj točki obrazloženja ove odluke iznad priznatih iznosa od po 100,00 eura za svaku pojedinu radnju do zatraženog iznosa od po 200,00 eura jer je u tom djelu tužitelj zahtjev za troškove postavio suprotno na pripremnom ročištu utvrđenoj vrijednosti predmeta spora. Isti je zbog istog razloga odbijen i sa zahtjevom za naknadu troška sudske pristojbe za presudu iznad stvarnog iznosa od 60,00 eura do zatraženog iznosa od 106,18 eura. Tužitelj je u cijelosti odbijen sa zahtjevom za naknadu troškova sastava po punomoćniku podneska kojim je od tuženika prije pokretanja postupka pribavio podatke relevantne za pokretanje postupka jer navedeni trošak po ocijeni ovog suda nije bio od utjecaja na tužiteljev uspjeh u ovom postupku. Naime, tužitelj je kao ugovorna strana morao raspolagati bar osnovnim podacima vezanima za predmetni ugovorni odnos pa u okolnostima kad isti uopće ne postavlja kondemnatorni zahtjev, a tuženik čini nespornim visinu iznosa koje je naplatio, Sud ne nalazi koja je uopće svrha pribavljanja podatka navedenim podneskom.

21. O troškovima pristupa tužiteljevog punomoćnika na ročište za objavu presude nije odlučeno jer je taj trošak neizvjestan u trenutku izrade ove odluke. Ukoliko tužiteljev punomoćnik pristupi ročištu za objavu presude o njegovu zahtjevu u tom dijelu bit će odlučeno posebnim rješenjem.

22. Slijedom svega navedenog odlučeno je kao u izreci.

Valpovo, 22. srpnja 2026.

Sudac
Goran Jokić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu, koja se podnosi putem ovog suda, u roku 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena bez obzira što na isto nije pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude, ako nije bila uredno obaviještena.

Dostaviti:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088b-11bb9**

Kontrolni broj: **02f80-03b64-2ea81**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.